

Islam

Set ud fra billedet af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt. En kritisk kommentar til koranen, profetens udsagn og sædvane, islamisk lov og vej, hellig krig (eller anstrengelse) og de fem søjler

Af Carsten Ploug Olsen

Del 2

3. Kritisk kommentar til koranen sura for sura (fortsat)

Sura otte, Byttet (al Anfal; fra Medina)

I kampen eller krigen mod de vantro må den troende ikke vende ryggen til. Gør han det, er han fortabt (vers 16). Gud slår de vantro ihjel (vers 17). Gud er med de troende og mod de vantro (vers 19). Krigen mod de vantro varer ved, indtil al religion tilhører Gud (vers 39). Selv om de troende i krigen er numerisk underlegne, vil de sejre i kraft af deres tro (vers 65). Gud vil give dem sejren.

Hovedtemaet i denne sura er krig mod de vantro, og den stammer som anført fra tiden i Medina, en tid hvor islam og muslimer voksede fra at være en forfulgt minoritet til at være herskere og en politisk magtfaktor. I *Kætter* skelner Ayan Hirsi Ali mellem Mekka- og Medina islam, hvor tiden i Mekka var præget af idealisme og tiden i Medina som en tid præget af krig og erobring. Man kunne måske sige, at Mekka islam er fredens islam, mens Medina islam er krigens islam.

Muhammed og hans tilhængere måtte i år 622 flygte fra Mekka, og fandt til sidst asyl i Medina, hvor islam ændrede sig fra en fredens religion til en krigens.

Vantro kan siges at være dem, der får koranen og profetens udsagn og gerninger præsenteret, men som vender sig bort. De påstås at være fortabte. Så tanken er, at mennesker skal kende koranen. Hvis de vender sig bort eller falder fra islam, er de fortabte, og troende har ret til at dræbe dem. I krigen mod de vantro giver Gud angiveligt de troende sejren, da Han styrker dem og er med dem.

Gud er ingen krigsgud. Gud giver ikke de troende af nogen religion fjenderne i deres hænder og dræber dem. Gud hører ikke bønner om hjælp til at sejre i krig, Han hører og bønner kun bønner om at genoprette freden. Gud er en fredens, kærlighedens og barmhjertighedens Gud og Herre. At gøre Gud til øverste krigsherre er blasfemi.

I moderne tid har terrororganisationer som al Qaida, Islamisk Stat, Boko Haram, Taliban og mange andre gjort sig skyldige i denne form for blasfemi. De påkalder Gud når de udfører deres grusomme handlinger, når de skænder og brænder og slagter mennesker i Guds navn. De påstår,

at de der falder i krigen mod 'de vantrø' bliver martyrer, der lønnes af Gud i Paradis med de herligste goder. Tåbelige tanker!

Den udbredte brug af selvmordsaktioner og det påståede martyrium med den store løn fra Gud hviler på løgne og blasfemi. Virkeligheden er en anden for de såkaldte martyrer:

Et menneske der sprænger sig selv i luften eller kører ind i folkemængder og dræber mange mennesker i selvmordsaktioner bliver ikke lønnet med Paradis og salighed; selvmorderen og morderen bringes efter døden til et ensomt sted, hvor han eller hun igen og igen i tanken må genopleve det de gjorde, den rædselsfulde og gudsbespottelige handling, smerten og lidelsen, igen og igen, *indtil den dag og time som Gud har sat som deres dødsdag indtræder; derefter følger en langvarig og lidelsesfuld soning i nye inkarnationer (Vandrer mod Lyset).*

Dette bør mennesker vide, for at de ikke skal lytte til løgne og falske håb. Selvmordsterrorister er ikke fortabte, ingen er fortabte, men deres lidelser er og bliver meget store, indtil alt er sonet. Vi mennesker bør ikke forfølge og udrydde hinanden, men elske og berige hinanden.

Gud er ikke en krigsgud, Hans love forbyder vold og krig og drab i alle former, og dem der forbryder sig mod disse love er ikke fortabte, men deres lidelser bliver meget store. De vil rammes af de samme lidelser som de har påført andre, indtil de forstår ondskaben i det, de gjorde (gengældelsesloven).

Gudfader! Nogle mennesker farer gennem verden med brændende sværd med dit Navn på skæftet. Tag sværdet fra deres hænder, lad dem se din sorg og smerte og skam over dem du gav livet. Lad os bære dit Navn i kærlighed og med ære

---

Sura ni, Omvendelse (al Tawba; fra Medina)

Hvis mennesker omvender sig, holder bøn og giver almisse, skal de troende lade dem gå; ellers skal de dræbes (vers 5). Gud straffer de vantrø og dem der krænker islam ved menneskers hånd (vers 12-14). De troende skal bekæmpe dem, der sætter andre ved Guds side (vers 36). I flere vers i denne sura påbydes de troende at rykke ud og kæmpe for Gud og profeten mod de vantrø. Gud har købt dette liv mod at vi får 'Haven'; dvs det vigtigste er livet efter døden (vers 111).

Temaet i denne Sura er forpligtelsen til at kæmpe med våben for Guds og profetens sag (*jihad*). Denne tanke er også stærkt tilstede hos vores tids 'hellige krigere', mujahedin, sammen med den påståede ret til at straffe og dræbe i Guds navn. Dette kommer til udtryk i flere vers, ikke kun de to såkaldte 'sværdvers' (vers 5 og 29).

Men Gud straffer ingen, og ingen har ret til at straffe og dræbe i Guds navn. Gud er en Lysets og kærlighedens Gud, og den egentlige kamp, som vi mennesker udkæmper, er ikke kampen mod de vantro, men derimod en kamp mod det onde i os selv.

Bragt på en kort formel: Fjenden er ikke medmennesket, men derimod det onde, der får os til at bekæmpe vores medmennesker. I denne kamp burde vi stå sammen og ikke stå sammen i kampen mod andre. Fjenden er ikke medmennesket men det onde.

Med hensyn til vægtningen mellem dette liv og livet efter døden (vers 111) er det klart, at i en vis forstand er det livet efter døden, der er det vigtigste. Men hvis man siger, at livet på Jorden intet er værd og kun livet efter døden tæller, så bliver det for nogle fatalt let at tage liv, enten sit eget eller andres (fx i selvmordsaktioner). I en vis forstand er det set på en anden måde faktisk livet på Jorden, der er det vigtigste, da det er her Gud opdrager os, og vi lærer mørket, det onde, at kende og at overvinde det. At få de erfaringer er afgørende vigtigt og fundamentet for evighedslivet i Guds Rige (*Vandrer mod Lyset*).

Sura ti, Jonas (Yunus; fra Mekka)

Mennesker er troløse overfor Gud. Når vi har modgang, anråber vi Gud, og når Han så bønlytter os og ophæver modgangen, glemmer vi utaknemmeligt den hjælp vi fik af Ham (vers 12 og 21). Vi har fået koranen, men vil have et andet budskab (vers 15). Koranen dømmer mellem os. Gud har skabt alt, og til sidst vender skabelsen tilbage til Ham (vers 34). I vers 38-39 stadfæstes profetens og koranens autoritet. Ingen kan efterligne koranen, og den kan ikke ændres (vers 64).

Først når mennesker ser den evige straf, der venter de vantro og venter dem, der kalder Guds ord og tegn for løgn, Ilden, vil de tro – og fortryde deres vantro, men da er det for sent (vers 96-97). Gud fælder den endelige, evige dom over hele skabelsen (vers 109).

I sura ti møder vi altså den islamiske tanke om, at Gud er Skaberen af alt, Skabelsen vil opretholdes og leve en tid, indtil den vender tilbage til dommen. Koranen påstås at være den fuldkomne og fejlfri beretning om dette forløb fra evighed til evighed.

Som jeg indledte dette skrift med at sige, så er det meningsløst at sige, at koranen (og en hvilken som helst tekst) er al sandhed af den enkle grund, at hvis koranen var al sandhed, og vi tilegnede os hele skriften, som det angiveligt kræves, så ville vi blive alvidende som Gud, hvilket er principielt umuligt. Koranen kan ikke være al sandhed.

Den er heller næppe helt sand i den nødvendigvis begrænsede del af sandheden den meddeler. Gudsbilledet - i forhold til billedet af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt - er mange steder i koranen direkte modsat; en 'Gud' der truer os og som skadefro ser hen til, at de vantro og andre ser 'den evige straf', 'Ilden', og fortvivlede og rædselsslagne fortryder deres vantro, for sent og forgæves.

Gud angives at bestemme, hvem der tror og hvem der ikke tror; og Han påstås at dømme os efter noget Han alene er ansvarlig for; tro eller ikke tro. Derfor er koranens 'Gud' som en lunefuld tyrann, der leger en grusom leg med os, en 'Gud' der som katten leger med musen; Han har magten, og Han misbruger den.

Koranens 'Gud' er derfor ikke den sande Gud, den ophøjede, kærlige, barmhjertige og milde Lysets Gud, som vi kan være fuldstændig trygge ved; koranens 'Gud' er grusom og lunefuld og Han misbruger sin magt. Og derfor er koranen dels ikke al sandhed, dels langt fra helt igennem sand i den del af sandheden den påstår at bringe. Koranen peger mange steder væk fra Lyset, kærligheden og freden og Gud, og ind i mørket og volden.

Den dom koranens Gud fælder over mennesker, er i virkeligheden dommen over Ham selv (men vel at mærke ikke over muslimer). Sammen med Jahve og den treenige Gud kan Han gå ud i den evige glemsel som det fantasifoster han er.

Da jeg startede denne undersøgelse, var det med det mål at se, i hvor stor eller lille grad koranens Gud stemmer overens med billedet af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt, en gudsopfattelse jeg dels har fra *Vandrer mod Lyset*, dels fra personligt åbenbarede glimt af Den Almægtige.

Jeg mener nu at have vist, at den sande Gud, Lysets Gud, kun i ringe grad er til stede i koranen, og kun i glimt (ligesom det er tilfældet med bibelens Gud; dette er vist klart i *Vandrer mod Lyset*). Jeg mener at have vist, at koranen derfor langt fra er perfekt, fuldkommen og fejlfri, og at den, lige som bibelen, som oftest er direkte vildledende og peger i retning af mørket med sin dømmende og fordømmende tyranniske 'Gud'.

For at spare tid og arbejde og for ikke at trætte læseren unødigt med gentagelser, har jeg derfor besluttet at afvige fra den oprindelige plan med at behandle alle koranens 114 suraer en efter en (vrængbilledet af Gud fortsætter i resten af koranen hvilket enhver kan overbevise sig om ved selv at læse de resterende suraer), og nu gå over til anden del af skriftet og planen:

At undersøge i hvor stor eller lille grad profeten Muhammed var i overensstemmelse med Lysets og kærlighedens Almagt, Gud, den sande Gud. Som kilder til denne undersøgelse vil jeg anvende seks angiveligt autoritative hadith samlinger;

- 1) Sahih Bukhari
- 2) Sahih Muslim
- 3) Sunan al-Sughra
- 4) Sunan Abi Da'ud
- 5) Sunan al-Tirmidhi
- 6) Al-Muwatta

(Kilde: danskmuslim.dk)

Da disse hadith samlinger er meget omfangsrige, kan jeg ikke påtage mig at læse dem alle. Men måske er det også nok at søge indtil jeg finder klare eksempler på at Muhammed ikke var det fuldkomne, fejlfri og perfekte menneske og profet, som islam påstår. Hvis jeg kan påvise bare et tilfælde, hvor Muhammed trådte ved siden af Lysets smalle vej, vil det være nok.

Denne undersøgelse er parallel til den påvisning, Paulus gennemførte i 'Forsoningslæren og genvejen' (udgivet 1920 ved Michael Agerskov), af at heller ikke Jesus var fuldkommen og perfekt (syndefri). Målet er ikke at nedgøre Muhammed eller krænke muslimer, men derimod at vise med konkrete eksempler, at et menneske, selv om man er så ophøjet en ånd som Muhammed (eller Jesus), så kan intet menneske være perfekt og fuldkommen.

Da jeg allerede har antydnet det tidligere i dette skrift, at et menneske der ligefrem personligt halshugger hundreder af mennesker og fx deltager i karavaneplyndringer, ikke kan kaldes fuldkommen og perfekt og i alle tilfælde og hele livet være i fuldkommen overensstemmelse med Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, tror jeg ikke denne del af undersøgelsen vil blive svær og krævende.

Alligevel er det en væsentlig undersøgelse, da Muhammed, med alle sine fejl og mangler, af mange betragtes som et forbillede i et og alt, hvilket er direkte farligt, ja, fatalt da han, hvordan man end vender og drejer det foruden at være religionsstifter tilsyneladende også var morder, og taget som perfekt forbillede derfor tilskynder og 'retfærdiggør' grusomme handlinger, drab, undertrykkelse og vold. Dette kan vi godt være foruden.

4. En kritisk undersøgelse af profetens sunna ud fra autoritative hadith samlinger

En svaghed ved de overleverede og nedskrevne beretninger om profetens sædvane, *sunna*, er, at de – parallelt til de fire kanoniske kristne evangelier – er samlet flere hundrede år efter Muhammeds død. Selv om man har prøvet at sikre sig gennem kontrollerede overleveringskæder, *isnader*, er det langt fra sikkert, at alt er nøjagtig i overensstemmelse med sandheden. Men hvis vi antager, at beretningerne er nøjagtige, er der problemer:

I hadith samlingerne Sahih Muslim og Sahih Bukhari findes en del tvivlsomme beretninger om Muhammed, der blandt andet blåstempler hellig krig, *jihad*, forstået som voldelig krig for Gud og profeten (Sahih Bukhari, volume 4, bog 52) og barbariske straffe som for eksempel afhugning af hænder for tyveri og stening til døde for utroskab (Sahih Muslim, 29, bogen om legale straffe).

Intet af dette kan retfærdiggøres med henvisning til en Lysets og kærlighedens Almagt, den sande Gud. Derudover findes der i de autoritative hadith samlinger en række mere eller mindre rigide forskrifter for for eksempel bøn og rituel rensning, som – taget som ufravigelige krav fra Gud eller profeten – skader mere end de gavner.

Dermed kan profeten Muhammed som perfekt og fuldkomment forbillede og eksempel afvises.

5. En kritisk undersøgelse af *jihad*, hellig krig

I hadith samlingen, Sahih Bukhari, volume 1, bog 2, nummer 25 udtaler Muhammed, at næst efter troen (*shahada*) er *jihad* det vigtigste i islam. (Se også volume 4, bog 52; *jihad*). Der skelnes i islam mellem den store og den lille *jihad*. Jeg opfatter generelt *jihad* som den anstrengelse eller stræben den troende muslim søger at gå den vej, *sharia*, som er åbenbaret gennem koranen og profetens eksempel og sædvane og udtalelser.

I islam kan det siges, at den store *jihad* repræsenterer åndelig renselse ved at følge *sharia*, mens den lille *jihad* i hvert fald i en moderne kontekst er den militære eller voldelige kamp for islam og Gud. I islamisk forståelse kompletterer den store og den lille *jihad* hinanden, idet den lille *jihad* kan opfattes som en del eller et særtilfælde af den store *jihad*. I en vis forstand kan man sige, at den store *jihad* er en indre kamp eller stræben, den lille *jihad* en ydre (militær) kamp eller måske mission for Gud og profeten.

Hvis imidlertid min grundantagelse om Gud, at Han er Lysets og kærlighedens Almagt, er korrekt, så modsiger de to former for *jihad* hinanden, idet der intet galt er i at søge at rense eller højne sin ånd; men hvis det i visse tilfælde kræver voldelig kamp eller krig fx mod 'de vantro' eller 'korsfarerne' så besudler de drab og den vold man da gør sig skyldig i ånden eller sjælen. Hvis man dertil føjer de løgne om den herlighed, der venter martyrerne, dem der mister livet i kampen for Gud, og ikke forstår hvilke frygtelige lidelser, der venter disse mennesker, har vi en dødsensfarlig cocktail, der i dag trækker sit fatale og blodige spor gennem verden.

Gud er ingen krigsgud men en Lysets og fredens Gud, og vold og drab i Hans navn kan aldrig retfærdiggøres.

6. Islams fem søjler og altomfattende lov og vej, *sharia*

Det vigtigste i islam er ifølge koranen og profeten Muhammed *troen*. Deri ligner islam kristendommen som Paulus og senere Luther udtænkte den. I islams tilfælde kan det siges, at troen omfatter alt og er den vej, *sharia*, gennem Guds åbenbarede ord, koranen, og profetens eksempel, som vi mennesker skal følge.

Ved troen følger også de andre vigtigste principper i islam, bøn, almisse, faste under Ramadan og pilgrimsfærd til Mekka.

Men – det siges også at Gud har forudbestemt alt, derunder hvem der vil følge vejen, og hvem der ikke vil. Med andre ord: Hvem der er frelste og hvem der er fortabte. Og dermed er det meningsløst at Gud overhovedet åbenbarer sit Ord, koranen, da det alligevel er op til Ham og ikke os, om vi vil følge den.

Koranen og Muhammeds eksempel til efterfølgelse er derfor meningsløs; Gud ville opnå det samme uanset om Han åbenbarede sig eller ej. Nogle vil følge vejen, *sharia*, andre ikke. Alt afhænger af Guds vilje og forudbestemmelse, og vi mennesker har intet valg, og derfor heller ikke brug for en åbenbaring, koranen og mennesket og profeten Muhammeds eksempel.

Og derfor er islam dybest set meningsløs ligesom enhver religion, der hævder Guds forudbestemmelse af alt er det (fx visse udgaver af kristendommen; Augustin og Calvin).

Hvis vi i et særligt blik på *sharia* lægger til grund, at en væsentlig og central værdi i Lyset er *frihed*, så virker de mange forbud og påbud i *sharia*, som det er åbenbart gennem koranen og profetens sunna, indskrænkende på menneskets frihed. Særligt de mange påbud spænder os ind i tvang og ufrihed, hvis vi hævder *sharias* universelle gyldighed.

Der er forskel på positive og negative love; med positive love mener jeg påbud, med negative love mener jeg forbud. Der er for mig at se intet i vejen med et forbud mod fx vold og drab, men hvis vi spænder hele den menneskelige eksistens ind i tilladt og forbudt, *halal* og *haram*, så forbyrder vi os mod menneskets grundlæggende trang til og ret til frihed.

En af de ting der gør menneskelivet værdifuldt, og som gør os til selvstændige og modne personligheder, er netop *frihed*; retten til at tænke og handle frit så længe vi ikke skader andre. Kun med en grundlæggende frihed og via selvstændige erfaringer bliver vi unikke personligheder. Hvis alt enten foreskrives os eller forbydes os – under trusler om evige straf hvis vi viger fra vejen, *sharia*, - bliver livet meningsløst og det strider mod den frihed, den Almægtige opdrager os med, netop for at gøre os til unikke og modne og myndige personligheder, der kender forskel på godt og ondt.

Hvis alt enten på forhånd erklæres for tilladt eller forbudt, under trusler om helvedesstraffe, så lærer vi aldrig forskel på godt og ondt, lys og mørke, vi lærer da aldrig som en umistelig del af vores ånd og personlighed, hvad der er godt og hvad der er ondt, og hvorfor. Hvis alt er op til Gud og Hans 'dekreter' (fx gennem koranen og profetens eksempel), så forbliver vi umyndige børn, der ikke kender til godt og ondt, og som ikke selv har overvundet det ondes fristelser, og al etik bliver da overflødig og meningsløs.

Så hvis Gud dels forud har bestemt alt, dels alt hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt, er islam ikke kun meningsløs, men også uetisk og fremmed for al etik. Den sande Gud, Lysets og kærlighedens og frihedens Gud, lader os skabe og gå vores vej selv; Han giver ikke en facitliste og en vej, *sharia*, som vi slavisk skal følge under trusler om evig straf.

Der er ikke kun *en vej* til Gud, men *en for hvert menneske*. Hvis vejen til Gud skal give mening og være af værdi, skal vi gå og skabe den i frihed.

Konklusion

Islam er lige så fejlbehæftet som den dybtgående analyse og gendrivelse af kristendommen i *Vandrer mod Lyset* viste at kristendommen var, og den er kun i glimt et udtryk for Guds væsen og menneskets forhold til Gud og Hans til os.

Overordnet kan det siges, at koranens og Muhammeds budskab til menneskene er et ultimatum: Underkast jer, eller dø. Dette ultimatum stilles igen og igen i koranen, og stilles både af Gud og Muhammed, og gælder således både det evige (frelse eller fortabelse) og det jordiske (liv eller død). Dette ultimatum kan umuligt bringes i samklang med den sande Gud, Lysets og kærlighedens Almagt.

Selv om man følger en forfatter som *Aminah Tønnsen*, og anlægger en helhedsanskuelser og helhedstolkning af koranen (*Aminah Tønnsen, Islam – Koran. Hadith. Sharia*), som hun opfatter som *at tjene Gud og holde sig fra de onde magter og at tjene Gud ved at tjene skabelsen*, så gør man efter min opfattelse Gud mindre end Han er.

Selvfølgelig er det godt at tjene Gud og at forsøge at leve et så rent liv som muligt og at søge at højne og berige sin ånd. Men hvad med alle dem, der går vild, dem der *ikke* (bevidst eller af uvidenhed) vil underkaste sig, dem, der *ikke* vil tjene Gud og skabelsen? Markerer det grænsen for Guds kærlighed og tilgivelse, eller er det sandt hvad *Vandrer mod Lyset* siger, at der netop *ingen* grænse er for Guds kærlighed, tilgivelse og barmhjertighed, og at selv *Satan* blev tilgivet da han angrede?

Er der grænser for Guds kærlighed? Eller er Hans kærlighed uendelig, uden grænser? Hvem har loddet Hans kærligheds dyb? Nogle muslimer mener, at fx Mosebøgerne og Evangelierne med tiden af mennesker blev forvanskede, og at der derfor var brug for endnu et budskab, endnu en budbringer (*rasul*) for at give den endelige og uforfalskede åbenbaring (Muhammed og Koranen). Er det ikke sandsynligt, at et budskab, der sætter grænser for Guds kærlighed, *selv er forfalsket*? (Dette kan også gælde som et argument imod kristendommen).

Gud, denne ophøjede, uendeligt kærlige og milde men også myndige personlighed trækkes i islam ned i støvet, og de talrige forbrydelser, der begås i islams, Allahs og profetens navn kan aldrig retfærdiggøres. Selv en ellers sympatisk og inkluderende tolkning af koranen og islam som Tønnsens gør efter min opfattelse Gud mindre end Han er. *Gud er et uendeligt Væsen, og uendeligt kærlig, og ingen kan fuldt ud fatte Hans ophøjede Væsen. Derfor er heller ingen åbenbaring af Ham fuldstændig, og enhver begrænsning i forståelsen af Ham, for eksempel grænser for Hans kærlighed og tilgivelse, er en fejl.*

Nogle mener, at fortabelse er at fravælge Gud, og at vi har et frit valg til enten at vælge Gud til eller fra (dette mener for eksempel også nogle kristne). Men selv om vi fravælger Ham, *fravælger Han aldrig os*. Som det siges i *Spørgsmål og Svar* (udgivet i tilknytning til *Vandrer mod Lyset*), så har Hans kærlighed sine forgreninger i selv de dybest faldne, og engang vil Han med sin kærlighed vinde alle for sig og sit Riges herlighed. *Ingen er fortabte, og selv om vi for en tid fravælger Ham, fravælger Han ikke os.*

Nok var Muhammed Guds udsending som det siges i koranen, men han var en af dem, der fejlede konfronteret med mørkets ekstreme kræfter. Dette bør dog ikke føre til en dæmonisering af hverken Muhammed eller muslimer, men det er tydeligt, at islam såvel som kristendommen har brug for en tilbundsgående reformation og renselse, hvis denne religion skal have nogen legitimitet og autoritet. Til dette brug bør vi se islam gennem det billede af Gud, som findes konsekvent i *Vandrer mod Lyset*, Gud som Lysets og kærlighedens Almagt, kærlighedens og Livets Herre, en tryk og nær Gud, som forbyder al vold og al krig, en Gud der ikke er en krigens men en kærlighedens Gud.

Det kan sikkert gøres meget bedre end jeg har gjort det i dette skrift, som kun er en start på den rejse vi mennesker kan påbegynde: Mod en verden, Jorden, hvor vi ikke skændes om gamle, tvivlsomme religioner, og skænder og brænder hinanden i den Højestes Navn, men elsker hinanden, en verden hvor vi ikke fører krig efter religionens bogstav, men skaber fred med dens ånd. Hvis vi gør det, kan vi bære Guds Navn gennem verden med ære som de elskede børn af Ham vi alle er.

